

Hospodine, veď spor s těmi, kdo vedou spor se mnou, bojuj proti těm, kdo proti mně boj vedou. Chop se pavězy a štítu, na pomoc mi povstaň, rozmáchni se kopím a sekerou proti těm, kdo mě pronásledují, a řekni mi: "Jsem tvoje spása." Ať se hanbí, ať se stydí ti, kdo o život mi ukládají.

Ať táhnou zpět, ať se zardí ti, kdo zlo mi strojí.

Ať jsou jako plevy hnané větrem, až na ně udeří anděl Hospodinův, ať je jejich cesta ztemnělá a kluzká, až je Hospodinův anděl bude stíhat.

Bez důvodů sít mi nastražili, bez důvodů na mne vykopali jámu.

Ať na něj přikvačí znenadání zkáza, do sítě, již nastražil, ať sám se chytí, do zkázy ať padne. Má duše však bude jásat Hospodinu, bude se veselít z jeho spásy. Každá kost ve mně řekne: "Hospodine, kdo je tobě roven?

Poníženého ty vysvobozuješ z moci silnějšího, poníženého ubožáka od uchvatitele."

Zlovolní svědkové povstávají, ptají se mne na to, o čem nevím.

Za dobro mi odplácejí zlobou, stojím tu jak osiřelý.

Já, když byli nemocní, jsem chodil v rouchu žíněném a pokořoval jsem se postem.

Ale moje modlitba se mi do klína vrátí.

Choval jsem se, jako by byl postižen můj druh či bratr, byl jsem sehnut, sklíčen smutkem jak truchlící matka. Avšak při mém pádu s radostí se shlukli; shlukli se proti mně, aniž jsem co tužil, sami zbiti drásali mě, nedali si pokoj.

Rouhali se, šklebili se škodolibě a cenili na mě zuby.

Jak dlouho chceš přihlížet, Panovníku? Zachovej mou duši před zkázou,

kterou mi přichystali, jediné, co mám, chraň před lvíčaty.

Vzdám ti chválu ve velikém shromáždění a budu tě chválit před početným lidem.

Ať se nade mnou mí zrádní nepřátelé neradují, ať nemhouří oči,

kdo mě bez důvodu nenávidí. To, co řeknou, není ku pokoji,

nýbrž proti mírumilovným v zemi; myslí jen na zálučnosti.

Otevírají si na mě ústa, říkají: "Dobře

ti tak! Už to vidíme

na vlastní oči." Hospodine, ty vidíš a nejsi

hluchý, Panovníku,

nebuď mi vzdálen! Probuď se, postav se za

mé právo, za mou při,

můj Bože, Panovníku. Hospodine, Bože můj,

podle své spravedlnosti

mi zjednej právo, ať se nade mnou neradují.

Ať si v srdci neříkají:

"Dobře mu tak, to jsme chtěli!" Ať neřeknou: "Zhlkli jsme ho."

Ať se zardí hanbou ti, kdo se radují ze zla, které mě postihlo.

Ať poleje stud a hanba ty, kdo se nade mne tolik vypínají.

Ať však plesají a radují se, kdo mi přejí spravedlnost, ať říkají stále:

"Hospodin je velký, přeje pokoj svému služebníku."

O tvé spravedlnosti bude pak hovořit můj jazyk, každý den tě bude chválit.

Žalm 35